

Sygn. akt I NO 138/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Janusz Niczyporuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Księżak

SSN Adam Redzik

w sprawie z odwołania A. A. W.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa nr [...] z dnia 21 marca 2019 r.

w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na trzy stanowiska sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], ogłoszone w Monitorze Polskim z 2018 r., poz. 571,

z udziałem D. G. C., D. C.P. i Ł. T.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 listopada 2019 r.

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa działając na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. 2018, poz. 389 ze zm. dalej: ustawa o KRS), uchwałą z 21 marca 2019 r. nr [...] w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym

w [...], ogłoszone w M.P. 2018, poz. 571 przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie D. G. C., D. C. P. i Ł. T. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] oraz nie przedstawiła Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia tego urzędu A. A. W. (skarżąca) oraz N. T. B., P. W. C., D. C., M. J. C., M. G. D., P. J. G., K. G. B, A. E. G. - T., L. M. K., A. K., I. S. M., M. N., A. I. N., A. R. N., R. A. R., T. S., J. P. S., W. M. W., D. W., T. G. Z., A. J. Z. i M. E. Z..

W uzasadnieniu uchwały Krajowa Rada Sądownictwa wskazała, że przedstawieni kandydaci spełniali wymagania ustawowe określone przez art. 6 § 1 pkt 1-5 i 7 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. - Prawo o ustroju sądów administracyjnych (t.j. Dz.U. 2018, poz. 2107 ze zm. dalej: prawo o ustroju sądów administracyjnych). Krajowa Rada Sądownictwa podejmując uchwałę kierowała się wymogiem określonym przez art. 35 ust. 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84 dalej: ustawa o KRS). Kryteria jakie wzięto pod uwagę to: stopień posiadanej przez kandydatów wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa związanych z działaniem organów administracji publicznej, uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa, dorobek naukowy, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, opinię Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] oraz ocenę Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

Opiniując kandydaturę skarżącej Krajowa Rada Sądownictwa zaprezentowała jej sylwetkę wskazując, że A. W. ukończyła wyższe studia prawnicze na Wydziale Prawa Uniwersytetu w B. z oceną bardzo dobrą. Od 17 lipca 2000 r. do 30 września 2002 r. pracowała na stanowisku asystenta sędziego w Wydziale II Naczelnego Sądu Administracyjnego. W okresie od 1 października 2002 r. do 31 lipca 2005 r. pracowała jako asystent sędziego pełniący obowiązki specjalisty w Biurze Orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego w [...]. W latach 2004-2005 ukończyła Studium Prawa Europejskiego w W. na kierunku Administracja Publiczna. Następnie od 1 sierpnia 2005 r. do 30 listopada 2015 r.

pracowała jako referendarz sądowy w Wydziale I Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. Z dniem 1 grudnia 2015 r. została mianowana starszym referendarzem sądowym w Wydziale I Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...].

Ocenę kwalifikacji A. W. sporządziła sędzia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. A. Ł. R.. W ocenie Sędziego Wizytatora skarżąca posiada przygotowanie teoretyczne i praktyczne do objęcia stanowiska sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.. Jej atutem jest doświadczenie zawodowe zdobyte w pracy w Naczelnym Sądzie Administracyjnym oraz w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. W ocenie Sędziego Opiniującego, sporządzane przez A. W. projekty uzasadnień stanowią odzwierciedlenie posiadanej przez nią wiedzy prawniczej. Charakteryzują się logicznością wniosków i poprawnością wywodów prawnych, są nadto merytoryczne i odnoszą się do stawianych w skargach zarzutów. Sędzia Opiniująca dodała, że o przygotowaniu kandydatki do objęcia urzędu sędziego świadczą opinie sędziów współpracujących. W ich ocenie skarżącą wykonywała czynności referendarza sądowego i asystenta sędziego sprawnie, z dużą wnikliwością, dokładnością oraz terminowo. Jest osobą bardzo pracowitą i odpowiedzialną oraz skrupulatnie i solidnie wykonującą powierzone zadania. Charakteryzuje ją wnikliwość oraz oddanie pracy. Sędzia Wizytator oceniła kandydaturę skarżącej bardzo dobrze. Prezes Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] wystawił skarżącej ocenę wyróżniającą.

Przechodząc do oceny pozostałych uczestników procedury konkursowej Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że kandydaci przedstawieni Prezydentowi RP w stopniu najwyższym wypełnili przyjęte kryteria oceny. W ocenie Krajowej Rady Sądownictwa poparcie środowiska sędziowskiego (Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]) jest jedną z przesłanek wskazanych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, jednakże z uwagi na fakt, że w konkursie uczestniczyli kandydaci zatrudnieni zarówno w sądownictwie administracyjnym, jak i radcowie prawni, kryterium nie mogło mieć decydującego wpływu na dokonany wybór.

Zdaniem Krajowej Rady Sądownictwa o przedstawieniu Prezydentowi RP wskazanych w zaskarżonej uchwale kandydatów zdecydował całokształt okoliczności sprawy, w szczególności oceniane łącznie: doświadczenie zawodowe kandydatów, oceny kwalifikacji, podnoszenie przez nich kwalifikacji zawodowych i sposób autoprezentacji przed zespołem członków Krajowej Rady Sądownictwa. Krajowa Rada Sądownictwa dodała, że po zapoznaniu się z treścią ocen kwalifikacyjnych, aktami osobowymi oraz dokumentacją dotyczącą wszystkich uczestników postępowania uznać należało, że posiadają oni kwalifikacje zawodowe i spełniają ustawowe wymagania konieczne do ubiegania się o wolne stanowisko sędziowskie. W niniejszej procedurze wybrani kandydaci posiadają jednak wieloletnie doświadczenie w samodzielnym stosowaniu różnych gałęzi prawa administracyjnego, a ich kwalifikacje zawodowe zostały ocenione bardzo dobrze. Każdy z wybranych przez Krajową Radę Sądownictwa kandydatów legitymował się uprawnieniem zawodowym radcy prawnego potwierdzonym złożeniem egzaminu radcowskiego z wynikiem pozytywnym. Posiadają różnorodne i wyróżniające doświadczenie zawodowe, które jest w ocenie Krajowej Rady Sądownictwa przydatne w kształtowaniu orzecznictwa Wojewódzkiego Sadu Administracyjnego w [...]. Końcowo Krajowa Rada Sądownictwa wyjaśniła, że biorący udział w konkursie nieprzedstawieni kandydaci, nie spełniali - w świetle zgromadzonych w sprawie materiałów - w wyższym stopniu ocenianych łącznie kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS. Krajowa Rada Sądownictwa miała przy tym na uwadze, że niniejsza procedura konkursowa dotyczyła tylko trzech stanowisk sędziowskich, zatem mogła dokonać wyboru tylko trzech osób spośród dwudziestu sześciu uczestników postępowania.

Powyższe skutkowało tym, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa 21 marca 2019 r., podczas głosowania na kandydaturę skarżącej oddano 3 głosy „za”, nie oddano głosów „przeciw”, przy 13 głosach „wstrzymujących się”, w rezultacie czego jej kandydatura nie uzyskała wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Odwołaniem z 28 maja 2019 r. A. W. zaskarżyła uchwałę w pkt. 1 i w pkt. 2 w zakresie nieprzedstawienia jej kandydatury do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie

Administracyjnym w [...] wnosząc o jej uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Krajowej Radzie Sądownictwa. Skarżąca zarzuciła naruszenie:

1. art. 35 ust. 2 w związku z art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez:
 - a. nieuwzględnienie i pominięcie oceny i opinii Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] oraz Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], które to oceny i opinie w odniesieniu do odwołującej były zdecydowanie wyższe niż oceny osób przedstawionych Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...];
 - b. pominięcie ocen, opinii oraz wyników głosowania w/w organów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. (tj. Zgromadzenia Ogólnego, Kolegium i Prezesa) i niewyjaśnienie w motywach uchwały w przekonujący i jasny sposób, dlaczego dokonano wyboru kandydatów, którzy uzyskali znacznie mniejsze, niż odwołująca, poparcie środowiska zawodowego;
 - c. niezastosowanie ustawowych kryteriów oceny kandydatów, poprzez nieuwzględnienie ocen i opinii w/w organów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...];
 - d. nieuzasadnione i dowolne przyjęcie, że kandydaci wybrani przez Krajową Radę Sądownictwa - jako niezatrudnieni w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Warszawie - nie mieli możliwości zaprezentowania środowisku sędziowskiemu tego Sądu kwalifikacji i predyspozycji osobowościowych na równi z kandydatami zatrudnionymi w Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] (w tym odwołującą) oraz niezasadne i dowolne przyjęcie, że kryterium określone w art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS jest nieobiektywne w niniejszym postępowaniu;
 - e. oparcie rozstrzygnięcia na kryteriach pozaustawowych, tj. na autoprezentacji kandydatów podczas wysłuchania przed zespołem członków Krajowej Rady Sądownictwa;
 - f. dokonanie pobieżnej oceny kwalifikacji i doświadczenia zawodowego odwołującej z pominięciem kryterium wyróżniającego poziomu wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego i innych dziedzin prawa

związanych z działaniem organów administracji publicznej oraz nieuwzględnienie okoliczności ponad 18-letniego stażu pracy w sądownictwie administracyjnym na stanowiskach związanych ze stosowaniem prawa administracyjnego i wadliwe przyjęcie, że przesłanka z art. 6 § 1 pkt prawa o ustroju sądów administracyjnych została spełniona w odniesieniu do D. G. C., D. C. P. i Ł. T., a nie została dostatecznie spełniona w przypadku starszego referendarza sądowego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] – A. W.;

g. pominięcie okoliczności, że odwołująca uzyskała taką samą lub wyższą ocenę kwalifikacji jak w/w kandydaci wybrani przez Krajową Radę Sądownictwa;

h. przyjęcie na podstawie niejasnych, niejednoznacznych i nieobiektywnych kryteriów, że w/w trzech kandydaci rekomendowani przez Krajową Radę Sądownictwa zasługują na wyróżnienie i są kandydatami lepszymi od kandydatury odwołującej.

2. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez brak wszechstronnego rozważenia sprawy, w tym zgromadzonej dokumentacji i pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, w tym przekroczenie zasady swobodnej oceny kandydatów, w szczególności:

a. pominięcie okoliczności, że odwołująca uzyskała wyższą - niż kandydaci przedstawieni do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] - ocenę Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] oraz Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...];

b. niezastosowanie przy ocenie kandydatów takich samych, jednolitych i obiektywnych kryteriów;

c. dokonanie nierzetelnej i pobieżnej oceny kwalifikacji i doświadczenia zawodowego odwołującej wynikających z oceny kwalifikacji i załączonych opinii, rekomendacji oraz akt osobowych, w tym nieuwzględnienie okoliczności, że odwołująca uzyskała taką samą ocenę kwalifikacji jak D. G. C. i D. C. P. oraz wyższą ocenę kwalifikacji niż Ł. T..

3. art. 2, art. 32 ust. 1, art. 60 Konstytucji RP, poprzez niezastosowanie przy ocenie kandydatów jednolitych, przejrzystych i obiektywnych kryteriów oraz

procedur postępowania związanych z oceną, odpowiadających zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, równego traktowania i równego dostępu do służby publicznej oraz zakazu dyskryminacji, które to naruszenie skutkowało odmową przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie odwołującej – A. W. do objęcia urzędu na stanowisku sędziego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...].

W uzasadnieniu odwołania skarżąca przedstawiła argumenty popierające podniesione zarzuty.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o jego oddalenie.

Odpowiedź na odwołanie wnieśli uczestnicy postępowania konkursowego, tj. D. C., D. P. oraz Ł. T., podnosząc, że odwołanie skarżącej należy oddalić.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 44 ust. 1 i 3 ustawy o KRS, uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Do postępowania przed Sądem Najwyższym stosuje się przepisy ustawy z 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (t.j. Dz.U. 2019, poz. 1460 ze zm. dalej: k.p.c.) o skardze kasacyjnej. Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 27 maja 2008 r. (SK 57/06, OTK-A 2008, nr 4, poz. 63) podkreślił, że merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Krajowej Rady Sądownictwa jest niedopuszczalna. Konieczna jest natomiast kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli zagwarantowana przez art. 60 Konstytucji RP (prawo równego dostępu do służby publicznej). Ochrona sądowa udzielana kandydatowi na stanowisko sędziowskie obejmuje kontrolę postępowania pod względem jego zgodności z prawem i jest przy tym ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej *in casu* procedury oceny kandydata. Zakres kognicji Sądu Najwyższego rozpoznającego odwołanie jest ograniczony do kontroli pod względem legalności przestrzegania procedur prawnych w aspekcie stosowania jednolitych kryteriów i respektowania jednakowych zasad dostępu do służby

publicznej. Niedopuszczalna jest merytoryczna ingerencja Sądu Najwyższego w rozstrzygnięcia Krajowej Rady Sądownictwa. Postępowanie odwoławcze skupia się wokół oceny czy Krajowa Rada Sądownictwa w odniesieniu do wszystkich uczestników procedury nominacyjnej (kandydatów do objęcia wakującego stanowiska sędziowskiego) zastosowała przejrzyste, jednolite i sprawiedliwe kryteria selekcyjne (wyrok Sądu Najwyższego z 13 lipca 2017 r., III KRS 17/17). W orzecznictwie Sądu Najwyższego uznaje się, że ocena doboru kryteriów oraz znaczenie przywiązywane do poszczególnych kryteriów pozostają poza zakresem kompetencji Sądu Najwyższego do kontroli zgodności uchwał z prawem (art. 44 ust. 1 ustawy o KRS). Wyjątek stanowi okoliczność, gdy przyjęte kryteria naruszają podstawowe zasady prawne lub opierają się na zastosowaniu niedozwolonych ocen (wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 2009 r., III KRS 13/09; z 17 sierpnia 2010 r., III KRS 6/10; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 10/11; z 5 sierpnia 2011 r., III KRS 11/11, z 20 września 2011 r., III KRS 13/11; z 15 grudnia 2011 r., III KRS 12/11).

Przechodząc do oceny podniesionych zarzutów oznaczonych w *petitum* odwołania jako pkt 1 lit. a-h Sąd Najwyższy wyjaśnia, że należało odnieść się do nich łącznie. Wspólnym ich mianownikiem jest bowiem kwestionowanie motywów podjętej uchwały oraz kryteriów, jakimi kierowała się Krajowa Rada Sądownictwa w zaskarżonej uchwale. Skarżąca podniosła, że uchwała narusza art. 35 ust. 2 w zw. z art. 42 ust. 1 ustawy o KRS, poprzez brak uwzględnienia poparcia środowiska sędziowskiego.

Sąd Najwyższy wyjaśnia, że problematyka oceny kandydata i doboru kryteriów tej oceny należy do Krajowej Rady Sądownictwa. Płaszczyzna ta pozostaje poza zakresem kompetencji kontrolnych Sądu Najwyższego. W sprawie będącej przedmiotem rozpoznania pogląd, co do wskazanego wyżej zarzutu odnieść należy do kwestii znaczenia przypisanego kryterium poparcia środowiska sędziowskiego. Odnosząc się zatem do twierdzenia skarżącej, w ocenie której, Krajowa Rada Sądownictwa nie uwzględniła i pominęła oceny i opinie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], Kolegium Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...] oraz Prezesa Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...], które w odniesieniu do niej były

zdecydowanie wyższe, a ponadto w sposób nieuzasadniony i dowolny przyjęcie, że kandydaci wybrani, jako niezatrudnieni w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], nie mieli możliwości zaprezentowania środowisku sędziowskiemu kwalifikacji i predyspozycji osobowościowych na równi z kandydatami zatrudnionymi w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...], Sąd Najwyższy wyjaśnia, że zarzutom tym nie można przyznać słuszności. Krajowa Rada Sądownictwa wskazała przyczyny, dla których kryteria to nie miały istotnego znaczenia dla podjętej uchwały. Wypada przy tym wskazać, że konstytucyjnie umocowany do przedstawiania Prezydentowi RP kandydatów na sędziów organ odniósł się w pisemnych motywach uchwały do tzw. oceny środowiskowej (s. 41 uchwały). Wbrew temu co twierdzi skarżąca we wskazanym zarzucie, oznaczonym w pkt 1 jako lit. a-h *petitum* odwołania Krajowa Rada Sądownictwa wskazała przyczyny dla których przedstawiła Prezydentowi RP wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...] kandydatów, którzy uzyskali wysoki poziom tzw. poparcia środowiskowego. Trzeba podkreślić, że badanie przez Sąd Najwyższy sposobu uwzględnienia tego kryterium stanowiłoby niewątpliwą i niedopuszczalną ingerencję w sposób przeprowadzania oceny merytorycznej kandydatów w toku postępowania konkursowego. Nawiasem mówiąc kryterium tzw. poparcia środowiskowego można w pewnym sensie uznać za najslabszy punkt wśród kryteriów ustawowych, które Krajowa Rada Sądownictwa musi uwzględniać przy ustalaniu kolejności kandydatów na liście w toku postępowania konkursowego na wolne stanowiska sędziowskie. Stanowi ono bowiem efekt niemotywowanego w żaden sposób i z reguły tajnego głosowania organów gromadzących przedstawicieli tzw. środowiska, o których mowa w przepisie art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS. Dlatego tajne i niemotywowane głosowania są z natury rzeczy najmniej podatne na obiektywną weryfikację ze strony organu konstytucyjnie umocowanego do przedstawiania kandydatów na urzędy sędziowskie, a Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do rewidowania oceny powziętej przez Krajową Radę Sądownictwa odnośnie znaczenia tzw. opinii środowiskowej, nie wspominając o tym, że prawo nie przewiduje związania Krajowej Rady Sądownictwa opinią środowiskową. Zauważyć przy tym należy, że do Krajowej Rady Sądownictwa

należy ostateczna ocena tzw. poparcia środowiskowego, udzielonego kandydatce i wyrażonego w tajnych głosowaniach przybierających formę niemotywowanych uchwał organów sądów powszechnych. Poza sporem pozostaje również to, że Krajowa Rada Sądownictwa nie jest mechanicznie związana opinią środowiskową, która - jak już powiedziano - jest najsłabszym ogniwem wśród ustawowych elementów oceny kandydatów z tego powodu, że jako ocena (opinia), niemotywowana prawie całkowicie wymyka się spod racjonalnej weryfikacji jej znaczenia i racji, którymi kierowały się organy skupiające przedstawicieli środowiska sędziowskiego. Przeprowadzając kontrolę zaskarżonej uchwały Sąd Najwyższy zobowiązany jest do zbadania, czy opinia środowiska została uwzględniona w postępowaniu konkursowym (art. 35 ust. 2 pkt 2 ustawy o KRS) oraz czy uchwała Krajowej Rady Sądownictwa dała wyraz temu. W ocenie Sądu Najwyższego, analiza motywów zaskarżonej uchwały przekonuje, że Krajowa Rada Sądownictwa opinię środowiskową nie tylko uwzględniła, ale dała temu wyraz w jej motywach tłumacząc, dlaczego ten parametr nie miał decydującego znaczenia. Nie jest jednak, jak wcześniej zaznaczono rolą Sądu Najwyższego dokonywanie kontroli oceny merytorycznej opinii środowiskowej oraz znaczenia jakie Krajowa Rada Sądownictwa przypisuje do poszczególnych kryteriów oceny.

W zarzucie podniesionym w pkt 2 *petitum*, w którym kwestionuje się brak wszechstronnego rozważenia sprawy Sąd Najwyższy podnosi, że wbrew twierdzeniom skarżącej, z uzasadnienia zaskarżonej uchwały jasno wynika, że Krajowa Rada Sądownictwa uwzględniła w odniesieniu do wszystkich kandydatów jednolite okoliczności rzutujące na ocenę ich predyspozycji do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w [...]. Dochowała tym samym wynikającego z art. 33 ust. 1 ustawy o KRS wymogu wszechstronnego rozważenia sprawy, przy uwzględnieniu przyjętych i określonych przez art. 35 ust. 2 ustawy o KRS kryteriów. Kryteria te wyraźnie wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru. Krajowa Rada Sądownictwa przypisała szczególne znaczenie stopniowi posiadanej wiedzy w dziedzinie administracji publicznej oraz prawa administracyjnego, uzyskane przez kandydatów oceny kwalifikacji, doświadczenie zawodowe, w tym doświadczenie w stosowaniu przepisów prawa oraz sposób autoprezentacji

kandydatów przez Zespołem Członków Krajowej Rady Sądownictwa. Wyjaśniła również, z jakich względów nie przypisała decydującego znaczenia kryterium poparcia środowiska. Wyjaśnienie to nie budzi zastrzeżeń, gdy uwzględniony zostanie fakt, że nie wszyscy kandydaci znani są środowisku sędziowskiemu, co z kolei może wpływać na „siłę” wyrażonego poparcia. W tej sytuacji podnoszone przez skarżącą okoliczności wskazane pkt 2 *petitum* należy uznać za nieuzasadnione. Warto w tym miejscu zauważyć, że powinność stosowania w postępowaniu przed Krajową Radą Sądownictwa jednolitych kryteriów wyboru nie oznacza, że Krajowa Rada Sądownictwa powinna wobec wszystkich zgłoszonych kandydatów (niezależnie od ich statusu) stosować jednakowe (identyczne) kryteria oceny. Jednolite kryterium odnoszące się do kwalifikacji zawodowych (dorobku, doświadczenia zawodowego) kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie nie może być jednakowo stosowane do różnych kandydatów. Inaczej ich ocena dokonywana jest w odniesieniu do asystenta sędziego, inaczej do referendarza sądowego, a jeszcze inaczej kształtuje się w przypadku kandydatury zgłoszonej przez adwokata, radcę prawnego lub pracownika naukowego szkoły (wyrok Sądu Najwyższego z 21 sierpnia 2012 r., III KRS 21/12).

Odnosząc się do zarzutu oznaczonego w *petitum* odwołania jako pkt 3, tj. zarzut naruszenia art. 2, art. 32 ust. 1 i art. 60 Konstytucji RP, poprzez zastosowanie niejednorodnych kryteriów o nieprzejrzystym i nieobiektywnym charakterze, co w konsekwencji doprowadziło do nierównego traktowania kandydatów, Sąd Najwyższy stwierdza, że jest on nietrafiony. Zasada równości wszystkich wobec prawa i równości traktowania wszystkich przez władze publiczne oraz zakaz dyskryminacji w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny (w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP) sprowadza się zdaniem Sądu Najwyższego w przedmiotowej sprawie do oceny czy wszyscy kandydaci uczestniczący w procedurze konkursowej byli traktowani jednakowo oraz czy żaden z nich nie był w jakikolwiek sposób dyskryminowany. Przedmiotem ochrony wynikającej z art. 60 Konstytucji RP jest natomiast, w realiach niniejszej sprawy, badanie formalnego aspektu dostępu do służby, związanego z przestrzeganiem jednolitych kryteriów i procedur postępowania. Jak słusznie wskazano w orzecznictwie, ochrona sądowa udzielana kandydatowi na określone stanowisko

sędziowskie, dokonywana przy uwzględnieniu art. 60 Konstytucji RP, powinna obejmować kontrolę postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa pod względem jego zgodności z prawem. Musi być więc ograniczona do oceny zgodności z prawem zastosowanej w sprawie procedury oceny kandydatury bądź kandydatur i w efekcie przedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie lub odmowy objęcia danego kandydata takim wnioskiem (wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2013 r., III KRS 226/13). Również w stosunku do wymogów przestrzegania art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, Sąd Najwyższy wskazuje, że poddanie kontroli sądowej wyników postępowania przed Krajową Radą Sądownictwa w indywidualnej sprawie nie może oznaczać, że sąd uczestniczyłby w decydowaniu o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego. Sąd Najwyższy zwraca przy tym uwagę, że zarzut dotyczący naruszenia ww. przepisów konstytucyjnych zasadniczo polega jedynie na ogólnym stwierdzeniu, że w procedurze konkursowej nie stosowano jednolitych, przejrzystych i obiektywnych kryteriów oraz procedury postępowania związanych z oceną, które odpowiadałyby zasadom demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, równego traktowania i równego dostępu do służby publicznej oraz zakazu dyskryminacji, które to naruszenie skutkowało odmową przedstawienia Prezydentowi RP wniosku skarżącej o powołanie do objęcia urzędu sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego w Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w [...]. Brak w tym zarzucie jakiegokolwiek wskazania na czym owe naruszenie konkretnie mogłoby polegać i ewentualnie, w jaki sposób owe naruszenia mogły przełożyć się na ocenę kandydatury skarżącej. Czyni to tym samym zarzut podniesiony w tym pkt. *petitum* za nieuzasadniony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.